

Kitab Daniel - Saratus Lima Puluh Lima

Muka Panglihat Panungtung Daniel: Lalampahan Sajajar para Parawan Nu Wijaksana

Jeff Pippenger
2024-03-24

Urang geus ngamimitian mertimbangkeun titingalian panungtungan Daniel ku ngaidentifikasi Daniel minangka lambang umat perjangjian Allah dina poé-poé panungtung, sarta urang geus ngagunakeun ayat kahiji bareng jeung pasal panungtungan pikeun mimiti ngaidentifikasi ciri-ciri nubuat ngeunaan umat ahir jaman anu dilambangkeun ku Béltysasar. Umat perjangjian Allah dina poé-poé panungtung ngalambangkeun golongan Millerite dina gerakan malaikat kahiji, jeung saratus opat puluh opat rébu dina gerakan malaikat katilu. Golongan Millerite ngeusi kacumponan pasemon sapuluh parawan, sarta éta pasemon diulang deui nepi ka unggal jéntréna dina poé-poé panungtung.

“Kuring mindeng dipasihkeun rujukan kana pasemon ngeunaan sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, jeung lima deui bodo. Pasemon ieu geus digenepan jeung bakal digenepan nepi ka unggal kecapna, sabab éta miboga panerapan anu husus pikeun mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus digenepan jeung bakal terus jadi kayaktian kiwari nepi ka panutup jaman.” Review and Herald, August 19, 1890.

Pangalaman duanana gerakan dina poé-poé panungtungan téh nya éta pangalaman Adventisme.

“Siloka ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent.” The Great Controversy, 393.

Golongan Millerite ngagambarkeun gerakan malaikat kahiji, sarta pangalaman maranéhna ogé digambarkeun ku garéja Filadelfia. Dina taun 1856, gerakan Millerite Filadelfia ngalih jadi gerakan Laodikia, sarta dina pambangkangan taun 1863, éta salajengna ngalih jadi garéja Advent Poé Katujuh Laodikia.

Saratus opat puluh opat rébu ngagambarkeun gerakan malaikat katilu, sarta pangalaman maranéhna ogé digambarkeun ku garéja Piladéplia. Dina taun 1989, kitab Daniel dibuka segelna ka garéja Advent Poé Katujuh Laodikia, sarta dina 11 Séptémber 2001, gerakan Advent Laodikia mimiti, sarta dina bulan Juli 2023, peralihan mulang deui ka gerakan Piladéplia sumping.

Belteshazzar, atawa Daniel, ngawakilan gerakan Filadelfia dina poé-poé panungtungan, anu ngulang gerakan Filadelfia ti golongan Millerite “nepi ka hurup-hurupna pisan.” Ayat kahiji tina tetenjoan panungtungan ngawakilan jalma-jalma poé panungtungan éta, sarta kasaksian panungtungan tina tetenjoan panungtungan kudu saluyu jeung kasaksian kahiji tina tetenjoan panungtungan. Prosés panyucian dina Daniel pasal dua welas nandakeun nambahanana pangaweruh, sarta dua golongan anu ku éta dihasilkeun. Belteshazzar mangrupa gambaran puncak ngeunaan jalma-jalma wijaksana dina poé-poé panungtungan. Dina Daniel pasal dua welas aya

sahanteuna lima bebeneran nubuat anu jadi jangkar pikeun gerakan Millerite, anu kudu diulang dina gerakan malaikat katilu.

Anu kahiji nyaéta prosés panyucian anu ngahasilkeun dua golongan panyembah, ku kituna ngalaksanakeun misil ngeunaan sapuluh parawan dina gerakan awal boh gerakan panungtung.

Tapi maneh, eh Daniel, simpen éta kekecapan-kekecapan, sarta segelkeun éta kitab, nepi ka mangsa ahir: loba anu baris bulak-balik ka ditu ka dieu, sarta pangaweruh bakal nambahan.... Jeung anjeunna ngandika, Indit ku jalan maneh, Daniel: sabab éta kekecapan-kekecapan geus ditutup jeung disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal disucikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi jalma-jalma jahat bakal terus ngalampahkeun kajahatan; sarta moal aya saurang ogé ti antara jalma-jalma jahat anu bakal ngarti; tapi jalma-jalma wijaksana bakal ngarti. Daniel 12:4, 9, 10.

Bédana antara jalma-jalma anu wijaksana jeung anu jahat (bodo), dumasar kana pangarti maranéhna kana nambahan élmu anu dibuka dina mangsa ahir, boh dina taun 1798 pikeun kaum Millerite, boh dina taun 1989 pikeun saratus opat puluh opat rébu. Umat Allah dipénta pikeun nyaho yén Adventisme téh nyaéta pangalaman pasemon sapuluh parawan, sabab tanpa éta pangarti maranéhna moal néangan pikeun ngarti iraha “mangsa ahir” pikeun generasi panungtung dimimitian, atawa naon éta amanat anu harita dibuka segelna. Tanpa pangarti yén pangalaman Advent téh hiji prosés pangujian tilu léngkah, dumasar kana pamekaran bebeneran anu maju satapak-satapak, anu ngarah kana hasil “hirup atawa paéh,” mustahil pikeun mikawanoh panggero anu luhur pikeun unggal anggota Garéja Masehi Advent Poé Katujuh. Belteshazzar ngalambangkeun hiji umat anu nyaho yén maranéhna geus ngaliwatan prosés panyucian anu digambarkeun ku kecap “disucikeun, diputihkeun, sarta diuji.” Éta pisan prosés panyucian tilu léngkah téh sacara husus diidentifikasi minangka padamelan Roh Suci.

Najan Kami ngabejaan ka maraneh kalawan saestuna; leuwih hade pikeun maraneh lamun Kami indit: sabab lamun Kami henteu indit, Sang Panglipur moal sumping ka maraneh; ari lamun Kami angkat, Anjeunna ku Kami baris diutus ka maraneh. Jeung lamun Anjeunna geus sumping, Anjeunna baris nyalahkeun dunya ngeunaan dosa, jeung ngeunaan kabeneran, jeung ngeunaan pangadilan: Ngeunaan dosa, lantaran maranehna henteu percaya ka Kami; Ngeunaan kabeneran, lantaran Kami indit ka Rama Kami, sarta maraneh henteu ningali Kami deui; Ngeunaan pangadilan, lantaran pangeran dunya ieu geus dihukum. Kami masih keneh boga loba perkara pikeun diucapkeun ka maraneh, tapi ayeuna maraneh can sanggup nanggungna. Tapi lamun Anjeunna, nyaéta Roh Kaleresan, geus sumping, Anjeunna baris nungtun maraneh kana sagala kayaktian: sabab Anjeunna moal nyarita tina kahayang-Na sorangan; tapi naon bae anu ku Anjeunna kadangu, éta anu baris diucapkeun-Na: sarta Anjeunna baris méré nyaho ka maraneh perkara-perkara anu bakal datang. Yohanes 16:7–13.

Pagawéan Roh Suci dina nungtun para parawan anu wijaksana kana “sagala bebeneran,” merlukeun yén Anjeunna ngébréhkeun kasalahan, hartina mapatahan atawa ngayakinkeun, dunya ngeunaan dosa, kabeneran, jeung pangadilan, anu sarua pisan jeung tilu léngkah anu ngahasilkeun boh parawan wijaksana boh parawan bodo dina Daniel pasal dua welas. Amanat anu ku Yesus diidentifikasi minangka pagawéan Roh Suci téh nyaéta “minyak,” anu nembongkeun bédana

antara anu wijaksana jeung anu jahat dina Daniel dua welas. Umat Allah dina poé-poé panungtungan kudu ngartos kana nambahanana pangaweruh pikeun generasina, sarta éta pangaweruh ngawengku pangakuan maranéhna yén maranéhna téh boh parawan bodo boh parawan wijaksana dina misil Mateus pasal dua puluh lima.

“Yohanes dipintonkeun ieu sagala hal dina paningal suci. Anjeunna ningali rombongan anu dilambangkeun ku lima parawan anu wijaksana, kalayan lampu-lampuna geus dirapihkeun sarta hurung, tuluy anjeunna ngagero kalayan kabungah anu ngagelora, ‘Di dieu kasabaran para suci; di dieu maranéhanana anu ngajaga parentah-parentah Allah jeung iman ka Yesus. Jeung kuring ngadéngé hiji sora ti sawarga nyarios ka kuring, Tulis, Bagja jalma-jalma paéh anu paéh dina Gusti ti ayeuna kénéh: Enya, saur Roh, supaya maranéhanana bisa reureuh tina pagawean maranéhanana; jeung karya-karyana nuturkeun maranéhanana.’”

“Loba anu ngadangu amanat malaikat kahiji jeung kadua nyangka yén maranéhna bakal hirup nepi ka nyaksian Kristus sumping dina mega-mega langit. Upama sakabéh anu ngaku percaya kana bebeneran ngalaksanakeun bagianna saperti parawan-parawan anu wijaksana, tangtu ku mangsa ieu amanat éta geus diproklamasikeun ka unggal bangsa, kaom, basa, jeung jalma. Tapi lima téh wijaksana, ari lima deui bodo. Bebeneran saenyana kudu diproklamasikeun ku sapuluh parawan éta, tapi ngan lima anu geus nyadiakeun hal anu ésénsial pikeun ngagabung jeung rombongan anu leumpang dina caang anu geus datang ka maranéhna. Amanat malaikat katilu diperlukeun. Proklamasi ieu kudu ditepikeun. Loba anu maju nepungan Panganten Lalaki dina handapeun amanat malaikat kahiji jeung kadua nampik amanat malaikat katilu, nyaéta amanat panungtungan pikeun nguji anu kudu dipasihkeun ka dunya.”

“Karya anu sarupa bakal kalaksanakeun nalika malaikat nu séjén éta, anu digambarkeun dina Wahyu 18, nepikeun pesenna. Pesen malaikat kahiji, kadua, jeung katilu kudu diulang deui. Panggilan éta bakal dipasihkeun ka garéja, ‘Kaluar ti dinya, eh umat Kami, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana.’ ‘Babul nu agung geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat cicing setan-setan, jeung pangkonan unggal roh najis, sarta kurungan unggal manuk nu najis jeung matak geuleuh. Sabab sagala bangsa geus nginum tina anggur amarah tina cabulna, raja-raja saalam dunya geus ngalakukeun cabul jeung manéhna, sarta padagang-padagang bumi geus jadi beunghar ku kalimpahan kamewahanana.... Kaluar ti dinya, eh umat Kami, supaya maranéh ulah milu kana dosa-dosana, sarta supaya maranéh ulah katarajang ku bala-balana: sabab dosa-dosana geus ngahontal ka sawarga, sarta Allah geus nginget kajahatan-kajahatanana’ [Wahyu 18:2–5].”

“Candak unggal ayat dina ieu pasal, tuluy baca kalawan taliti, utamana dua ayat panungtungan: ‘Jeung cahaya lilin moal caang deui pisan di maneh; jeung sora panganten lalaki jeung panganten awéwé moal kadéngé deui pisan di maneh: sabab padagang-padagang maneh téh jalma-jalma agung di bumi; sabab ku ilmu sihir maneh sakumna bangsa geus kapiwuruk. Jeung di jerona kapanggih getih para nabi, jeung para suci, jeung sakumna anu dipaéhan di bumi.’”

“Pasemon ngeunaan sapuluh parawan dipasihkeun ku Kristus Anjeunna sorangan, sarta unggal rincianna kudu ditalungtik kalayan taliti. Bakal datang hiji mangsa nalika panto bakal ditutup. Urang digambarkeun boh ku parawan nu wijaksana boh ku nu bodo. Ayeuna urang teu bisa

ngabédakeunana, sarta urang ogé teu boga kawenangan pikeun nyebut saha nu wijaksana jeung saha nu bodo. Aya jalma-jalma anu nahan bebeneran dina kateuadilan, sarta sacara lahiriah maranéhna katingali siga nu wijaksana.” Manuscript Releases, volume 16, 270.

Salaku urang Advent anu kudu nyaur lalaki jeung awewe kaluar ti Babul dina hukum Minggu anu bakal geura datang, urang “digambarkeun boh ku parawan anu wijaksana boh ku anu bodo.” Golongan anu katingali ku Yohanes, “digambarkeun ku lima parawan anu wijaksana, kalayan lampuna geus dirapihkeun sarta hurung,” anu ku Yohanes salajengna diidentifikasi minangka jalma-jalma anu miboga “kasabaran para wali,” sarta anu “nurut kana parentah-parentah Allah jeung iman ka Yesus,” nyaéta saratus opat puluh opat rébu anu diwajibkeun ngajaga parentah-parentah Allah, ngalaksanakeun iman ka Yesus, sarta nyaho yén maranéhna téh parawan-parawan dina misil Mateus dua puluh lima. Henteu ngan ukur maranéhna kudu ngarti yén maranéhna téh boh parawan anu wijaksana boh anu bodo, tapi maranéhna ogé kudu ngulang pangalaman anu ku Daniel digambarkeun minangka “dipurifikasi, dijadikeun bodas, sarta diuji.”

Jeung maranéhna nyanyi hiji lagu anyar, saolah-olah, di hareupeun tahta, jeung di hareupeun opat mahluk hirup, sarta para kokolot; jeung teu aya saurang ogé anu bisa diajar éta lagu iwal ti saratus opat puluh opat rébu, anu geus ditebus ti bumi. Ieu maranéhna, anu henteu kacemar ku awéwé; sabab maranéhna parawan. Ieu maranéhna, anu nuturkeun Anak Domba ka mana baé Anjeunna indit. Ieu maranéhna geus ditebus ti antara manusa, jadi buah pangheulana pikeun Allah jeung pikeun Anak Domba. Jeung dina sungut maranéhna teu kapanggih tipu daya; sabab maranéhna henteu cacad di hareupeun tahta Allah. Wahyu 14:3–5.

Sahenteuna aya lima bebeneran anu dipidangkeun dina Daniel pasal dua welas, nyaéta bebeneran-bebeneran anu patali jeung gerakan Milerit tina malaikat kahiji, anu baris diulang deui sarta dipikaharti leuwih jero ku gerakan saratus opat puluh opat rébu. Salah sahiji tina éta bebeneran nyaéta prosés panyucian tilu léngkah anu patali jeung misil parawan sapuluh. Bebeneran kahiji anu kaharti ku William Miller dina harti waktu nubuat, nyaéta “tujuh kali,” dina Imamat dua puluh genep, jeung bebeneran éta diidentifikasi dina Daniel dua welas, sarta éta téh bebeneran kahiji dina sajarah Milerit anu disebatkeun di dinya.

Tapi maneh, eh Daniel, tutupkeun ieu pangandika-pangandika, sarta segelkeun ieu kitab nepi ka mangsa ahir: loba anu bakal bulak-balik, sarta pangaweruh bakal nambahan. Tuluy sim kuring Daniel nenjo, sarta lah, aya dua deui anu ngadeg, nu saurang di sisi dieu sisi walungan, jeung nu saurang deui di sisi ditu sisi walungan. Jeung saurang nyarita ka lalaki anu maké pakean linen, anu aya di luhur cai walungan, “Sabaraha lila deui nepi ka ahir tina ieu kaajaiban-kaajaiban?” Jeung sim kuring ngadangu lalaki anu maké pakean linen, anu aya di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhu jeung leungeun kénca-Na ka langit, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yén éta bakal lumangsung salila sawaktu, dua waktu, jeung satengah waktu; sarta nalika anjeunna geus ngaréngsékeun nyebarkeun kakawasaan umat suci, sakabéh ieu perkara bakal réngsé. Jeung sim kuring ngadangu, tapi teu ngartos; tuluy sim kuring ngadawuh, “Eh Gusti sim kuring, kumaha ahirna ieu perkara-perkara?” Jeung anjeunna ngadawuh, “Indit baé maneh, Daniel: sabab ieu pangandika-pangandika geus ditutup sarta disegel nepi ka mangsa ahir. Loba anu bakal disucikeun, dijadikeun bodas, sarta diuji; tapi anu jahat bakal terus ngalampahkeun kajahatan:

jeung moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngartos; tapi anu wijaksana bakal ngartos.” Daniel 12:4–10.

Petikan ieu dimimitian ku kitab Daniel keur disegel nepi ka mangsa ahir, sarta petikan éta ditungtungan ku kitab Daniel keur disegel nepi ka mangsa ahir. Di antara panyegelan kahiji jeung panungtungan kana kecap-kecap Daniel, kasaksian anu disumpahkeun ti “Mantenna, anu hirup salalanggengna,” nyaéta “yen éta bakal lumangsung pikeun hiji waktu, sababaraha waktu, jeung satengah; sarta nalika anjeunna geus ngarampungkeun nyebarkeun kakawasaan umat suci, sagala hal ieu bakal réngsé.”

Anu nyadiakeun kasaksian nu disumpahkeun ieu teh nya eta Anjeunna anu aya di luhur cai, ngagem lenen. Daniyel ningali hiji malaikat di hiji sisi Walungan Hiddekel jeung malaikat sejen di sisi séjén, sarta salah sahiji malaikat eta nanya hiji patalekan, anu dijawab ku Anjeunna anu aya di luhur cai. Patalekanana nya eta, “Sabaraha lilana?” Ieu teh dua kecap kahiji nu sarua jeung patalekan anu ditaroskeun dina ayat katilu welas tina Daniel pasal dalapan.

Tuluy kuring ngadéngé saurang nu suci keur nyarita, tuluy nu suci séjén nimbalan ka nu suci anu keur nyarita éta, “Sabaraha lilana éta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu ngadatangkeun karuksakan, nepi ka tempat suci jeung pasukan duanana dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Jeung manéhna ngandika ka kuring, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; satuluyna tempat suci baris disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

Struktur nubuat anu sarua kapanggih dina duanana paguneman, iwal ti dina pasal dalapan, Daniel aya di sisi Walungan Ulai, lain di sisi Walungan Hiddekel. Dina pasal dalapan, hiji malaikat (jalma suci) “ngadawuh ka eta jalma suci anu nyarita, nepi ka sabaraha lila.” Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun minangka “eta jalma suci,” nya éta kecap Ibrani “Palmoni,” hartina Nu Maha Endah anu Ngaitung, atawa Nu Ngaitung Rahasia. Dina pasal dalapan, Yesus (Nu Maha Endah anu Ngaitung) keur nyarita, sarta jalma suci anu séjén nanya ka Yesus (eta jalma suci), “nepi ka sabaraha lila.”

Dina pasal dua welas, Anjeunna nu keur nangtung dina cai ditaros ku saurang malaikat anu aya dina salah sahiji sisi Walungan Hidékel, “sabaraha lilana.” Ieu dua petikan kudu dipaliré babarengan, baris demi baris. Patanyaan kahiji dina pasal dalapan nyaéta “sabaraha lilana panglihatan ngeunaan dipijakna tempat suci jeung bala, anu mimiti kajalankeun ku paganisme, tuluy ku kapapaan?” Patanyaan dina pasal dua welas nyaéta, “sabaraha lilana nepi ka ahir ieu kaajaiban-kaajaiban.” Jawaban anu dikuatkeun ku sumpah tuluy dipasihkeun ku Palmoni, Nu Ajaib Nu Ngitung, anu ngagem linen sarta nangtung di luhur cai, “éta bakal lumangsung salila sapanjang waktu, mangsa-mangsa, jeung satengah mangsa; jeung lamun manéhna geus ngaréngsékeun nyebarkeun kakawasaan umat suci, sakabéh ieu perkara bakal réngsé.”

Patarosan ngeunaan Walungan Ulai jeung Hiddekel téh, “sabaraha lila bakal lumangsung eta titingalian ngeunaan paburencayna umat Allah anu kasampurnakeun ku paganisme tuluy ku kapapaan, nalika maranehna ngalalaworakeun ku cara nginjak-nginjak tempat suci jeung pasukan?” Jawabanana, panginjak-nginjak éta réngsé dina taun 1798, nalika pagawéan Palmoni dina ngadegkeun Bait Allah Millerite dimimitian, tuluy réngsé opat puluh genep taun saterusna

dina taun 1844 nalika tempat suci téh kudu disucikeun.

Dina bab ka dua belas, Daniel ngadangu paguneman éta, “tapi kuring teu ngartos.” Daniel ngedalkeun kahayang pikeun ngartos, sakumaha digambarkeun ku anjeunna nalika nanya ka Kristus. “Ya Gusti abdi, kumaha ahirna hal-hal ieu?” Ungkara kahayangna pikeun ngartos éta ngagambarkeun kahayang para parawan anu wijaksana pikeun ngartos, sabab sakabéh paguneman éta ditempatkeun di antara dua rujukan ngeunaan kitab Daniel anu disegel nepi ka waktu ahir. Daniel ngagambarkeun kahayang anu ditangtukeun ka William Miller pikeun ngartos bebeneran anu dibuka segelna dina taun 1798, sarta bebeneran anu kahiji anu anjeunna dipingpin pikeun dikenan nyaéta diinjak-injakna tempat suci jeung pasukan, mimitina ku paganisme lajeng ku kapapaan salila mangsa nalika kakawasaan umat anu suci disebarkeun, pikeun minuhan “tujuh kali,” dina Imamat dua puluh genep.

Kahayang Miller pikeun nyaho bebeneran dilambangkeun ku kahayang Daniel, tapi pamahaman Miller can lengkep. Daniel ngagambarkeun kahayang Miller, ari Belteshazzar ngagambarkeun jalma-jalma anu boga pamahaman anu lengkep ngeunaan perkara éta jeung visi éta. Sahenteuna aya lima bebeneran anu penting anu jadi bagian tina pangalaman kaum Millerit dina Daniel pasal dua belas, anu baris manggihan pasangan anu saajar dina sajarah saratus opat puluh opat rébu. Salah sahijina nyaéta yén maranéhna ngalaksanakeun sarta ngarti yén maranéhna keur ngalaksanakeun ibarat sapuluh parawan, kalayan prosés pangujian tilu léngkahna, jeung anu séjénna nyaéta yén maranéhna ngarti kana batu pondasi tina “tujuh kali,” dina Imamat pasal dua puluh genep.

Urang baris neruskeun ieu panalungtikan dina artikel urang salajengna.

“Mangka Karajaan Sawarga téh bakal disaruakeun ka sapuluh parawan, anu nyandak lampu-lampuna, tuluy indit nepungan panganten lalaki. Anu lima di antarana wijaksana, jeung anu lima deui bodo. Anu bodo nyandak lampu-lampuna, tapi henteu mawa minyak; ari anu wijaksana mah mawa minyak dina wadah-wadahna jeung lampu-lampuna. Ari waktu panganten lalaki téh lila datangna, maranéhna kabéh jadi tunduh tuluy sare. Tapi dina tengah peuting aya sora ngagero, Lah, panganten lalaki datang; geura maruru kaluar nepungan anjeunna. Geus kitu, sakabéh eta parawan hudang tuluy ngarapihan lampu-lampuna. Anu bodo ngomong ka anu wijaksana, Berekeun ka kami saeutik tina minyak maranéh, sabab lampu-lampu kami rék pareum. Tapi anu wijaksana ngawaler, Henteu, bisi henteu kacukupan keur kami jeung keur maranéh; leuwih hadé maranéh indit ka nu ngajual, tuluy meuli keur diri sorangan. Sabot maranéhna keur indit meuli, panganten lalaki datang; tuluy anu geus siap asup jeung anjeunna ka tempat pesta kawinan, sarta panto ditutup. Sanggeus éta datang ogé parawan-parawan séjén, bari ngomong, Gusti, Gusti, bukakeun ka kami. Tapi anjeunna ngawaler, saurna, Saéstuna Kami nyebut ka maranéh, Kami henteu wanoh ka maranéh. Ku sabab éta, kudu jaga-jaga, sabab maranéh henteu nyaho poe-na atawa jam-na iraha Putra Manusa datang.”

“Urang ayeuna keur hirup dina mangsa anu pangbahayana, jeung teu saurang ogé ti antara urang anu kudu lalawora dina néangan panyiapan pikeun kadatangan Kristus. Ulah aya anu nuturkeun conto para parawan bodo, sarta nyangka yén aman lamun ngadagoan nepi ka krisis

datang saméméh meunangkeun panyiapan tabiat pikeun bisa nangtung dina waktu éta. Bakal kasép teuing pikeun néangan kabeneran Kristus nalika para tamu geus dipanggil asup jeung dipariksa. Ayeuna lah waktuna ngagem kabeneran Kristus,—pakéan kawinan anu bakal ngajadikeun anjeun pantes pikeun asup kana pésta kawinan Anak Domba. Dina ibarat éta, para parawan bodo digambarkeun ménta minyak, tapi gagal narimana nurutkeun paménta maranéhna. Ieu ngalambangkeun jalma-jalma anu henteu nyiapkeun dirina ku ngamekarkeun tabiat anu sanggup nangtung dina mangsa krisis. Saolah-olah maranéhna indit ka tatanggana sarta ngomong, Pasihan kuring tabiat anjeun, upami henteu kuring bakal binasa. Jalma-jalma anu wijaksana teu bisa maparin minyak maranéhna ka lampu para parawan bodo anu keur kedip-kedip rék pareum. Tabiat henteu bisa dipindahkeun. Eta lain pikeun dipésér atawa dijual; eta kudu dihontal. Gusti parantos masihan ka unggal jalma kasempetan pikeun meunangkeun tabiat anu bener salila jam-jam kasempetan rahmat; tapi Mantenna henteu nyadiakeun jalan supaya hiji alat manusa bisa maparin ka nu séjén tabiat anu geus dimekarkeun ku jalan ngaliwatan pangalaman-pangalaman anu hésé, ku diajar palajaran ti Guru Agung, supaya maranéhna bisa némbongkeun kasabaran dina mangsa cocoba, jeung ngalaksanakeun iman nepi ka bisa mindahkeun gunung-gunung kamustahilan. Mustahil pikeun maparin seungitna kanyaah,—pikeun mikeun ka nu séjén kelembutan, kawijaksanaan dina lampah, jeung katekunan. Mustahil pikeun hiji hate manusa ngocorkeun kana hate manusa anu séjén kanyaah ka Allah jeung ka umat manusa.”

“Tapi poé éta keur datang, malah geus deukeut ka urang, nalika unggal rupa watak bakal kabuka ku percobaan anu husus. Jalma-jalma anu tetep satia kana prinsip, anu ngalaksanakeun iman nepi ka ahir, nya éta jalma-jalma anu geus kabuktian satia dina ujian jeung cobaan salila jam-jam saméméhna dina mangsa kasempetan maranéhna, sarta geus ngabentuk watak nurutkeun kasaruaan jeung Kristus. Jalma-jalma anu geus miara pakaitna anu raket jeung Kristus, anu ku hikmah jeung rahmat-Na jadi jalma-jalma anu meunang bagian dina kodrat ilahi, nya éta maranéhna. Tapi teu aya hiji ogé manusa anu bisa maparin ka nu lian pangbakti ati jeung sipat-sipat mulya pikiran, sarta ngeusian kakuranganana ku kakawasaan moral. Urang masing-masing bisa ngalakukeun loba pikeun sasama ku cara méré ka manusa conto anu sarupa jeung Kristus, ku kituna mangaruhan maranéhna supaya datang ka Kristus pikeun meunangkeun kabeneran anu tanpa éta maranéhna moal bisa nangtung dina pangadilan. Manusa kudu kalayan doa nganggap kalawan daria perkara penting ngeunaan ngawangun watak, sarta ngawangun watak maranéhna nurutkeun pola ilahi.” The Youth Instructor, January 16, 1896.